

GILLETTE-இன் MALANDRINO பேராசிரியர்

மறுநாள், ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு எடுப்பதற்காக எனக்கு ஒரு சந்திப்பு இருந்தது. Lisbon நகரம் அற்புதமானதுதான், ஆனால் வாடகைச் செலவைப் பார்த்தால் கட்டுப்படியாகாதது; அதனால் தலைநகரின் கடைசி எல்லையான வரலாற்றுப் புறநகரில் போய்ச் சேர வேண்டிய கட்டாயம் எனக்கு ஏற்பட்டது: AMADORA BORDEA.

அந்தப் பகுதி தனித்துவமானது, ஏனெனில் அது போர்த்துகலில் வாழும் வெளிநாட்டுச் சமூகத்தின் தாயகமாக இருந்தது; போர்த்துகல் குடிமக்கள் மட்டுமல்ல — என்னைப் போன்ற சில ஊடுருவல்காரர்களும் அங்கே இருந்தனர்.

தந்தையும் மகனும் என்னை வரவேற்க வந்தனர்; ஆனால் வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும், 9 சதுர மீட்டர் அறைக்குள் வேறு மூன்று பேருடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் ஓர் அடுக்குக் கட்டிலைக் காட்டினர்; மூன்று அறைகள், ஒன்பது பேர், ஒரு குளியலறை, ஒரு சிறிய சமையலறை, மூன்று குளிர்சாதனப் பெட்டிகள், நிரந்தர விருந்தினர்களாகக் கரப்பான் பூச்சிகள் — இவை அனைத்தும் சுமார் 60 சதுர மீட்டருக்குள், மாதம் 230 யூரோவுக்கு.

சாப்பிடவும் வாழவும் எனக்கு மாதம் சரியாக 70 யூரோ மிஞ்சியது; ஆனால் நான் வேறொன்றைப் புரிந்துகொண்டேன்: செல்வத்தை எப்படி நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று ஏழைகள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு பாடத்திட்டத்தைக் கடந்துகொண்டிருந்தேன் — அதை யாரும் கற்றுத் தருவதில்லை.

ஒவ்வொருவராக இளைஞர்கள் வந்து தங்கள் பெயரையும் பிறந்த நாட்டையும் சொல்லித் தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர்;

நான் எப்படி நடந்துகொள்வேன், நான் இனவெறியனா என்று கணிக்க என்னை உற்றுப் பார்த்தனர்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு புன்னகையும், அவரவர் மொழியில் ஒரு வணக்கமும் தந்தேன்: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZIL, PORTUGAL, CHINA, RUSSIA, SAUDI ARABIA.

அன்று மாலை அவர்கள் தங்கள் இரவு உணவுக்கு என்னை அழைத்தனர் — என்னை வரவேற்பதற்காகவே அந்த நிகழ்வை ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். குழுவில் நான்தான் மூத்தவன்; எல்லோருடனும் 20 நிமிடங்கள் கூச்சத்துடன் பேசிய பிறகு, என்னை இப்படி அழைப்பதைக் கேட்ட கணத்தில் என் புதிய போர்த்துகீசிய அடையாளம் பிறந்தது:

Malandrino பேராசிரியர்

அவர்கள் அனைவரும் தாய்களையோ மனைவிகளையோ காதலிகளையோ விட்டுவிட்டு, வீட்டிலிருந்தும் தாங்கள் நேசித்தவர்களிடமிருந்தும் வெகு தொலைவில் வந்திருந்த இளைஞர்கள்; அனுபவத்திலிருந்து ஓர் உண்மைக் கதையைச் சொல்ல முடிவு செய்தேன் — அதற்குப் பதிலாக ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் ஓர் எதிர்வினை கிடைக்கும், அது அவர்களின் குணத்தையும் ஆளுமையையும் அளக்க எனக்கு உதவும். என் முறை அவர்களில் யாருக்கும் தெரியாது.

2021-இல் Brazil-இல், Natal நகரில் ஒரு விடுமுறைக்கு என்னை அனுமதித்துக்கொண்டேன் என்று அவர்களிடம் சொன்னேன் — மணல் குன்றுகளுக்கும் உள்ளூர்ச் சடங்குகளுக்கும் பெயர் பெற்ற இடம் அது — அங்கே பகல் இரவாக மாறும் வேளையில், குன்றின் உச்சியிலிருந்த பெண்கள் பின்னோக்கி இறங்கி வருவார்கள்; கீழே அஞ்சாமல் காத்திருக்கும் ஒவ்வோர் ஆணை நோக்கியும் வழி செய்துகொண்டு, அவனை அறிமுகம் செய்துகொள்ளவும் புதிய உறவுகளை உருவாக்கவும், ஒருவேளை தங்களுக்கென ஓர் எதிர்காலத்தையும் அமைத்துக்கொள்ளவும்.

அந்த நகரில் நாற்பது நாட்கள் தங்கினேன் — அது உண்மையிலேயே என் பிரேசில் தனிமைப்படுத்தல் — ஆனால் அந்த விளையாட்டில் நான் ஒருபோதும் பங்கேற்கவில்லை. பார்வையாளனாகவே இருந்தேன், பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

Brazil-ஐ அறிந்திருந்தது எனக்கு எவ்வளவு உண்மையாகப் பயன்பட்டது என்று இன்று முன்னெப்போதையும் விட அதிகமாக நினைக்கிறேன் — Gillette-இன் பெண் CEO எதிர்பாராமல் வந்த பிறகும் கூட — அவர் எப்போதாவது தன் தாய்நாட்டைப் பற்றி என்னிடம் கேட்டால், நான் அவரிடம் சொல்ல முடியும்:

மணல் குன்றுகளின் சடங்கு,

எனக்குத் தெரியும்,

ஆனால் நான் ஒருபோதும் பங்கேற்கவில்லை,

ஏனெனில் நான் யாருக்கும் எதிர்காலத்தைத் தருவதில்லை,

நிகழ்காலத்தை மட்டுமே.

அந்த நகரில் என்னை மிகவும் பாதித்தது, ஒரு திங்கள்கிழமை மாலை தனியர்களுக்கான ஒரு விருந்தில் தற்செயலாகச் சந்தித்த ரெக்டரின் மகளுடனான கதைதான்.

என் பெயரும் ஒரு பிரேசில் தொலைபேசி எண்ணும் கொண்ட, நானே தயாரித்த 100 காகித அட்டைகளுடன் சென்றேன்; அவற்றை அந்த இடத்திலிருந்த பெண்களுடன் பரிமாறிக்கொண்டேன் — எனக்குப் பிடித்தவர்கள், தாங்கள் தனியர்கள், விவாகரத்தானவர்கள் அல்லது விதவைகள் என்று சொன்னவர்கள். மறுநாள் அவர்களில் நான்கு பேரைப் பல்பொருள் அங்காடியில் கணவர்களுடனும் குழந்தைகளுடனும் பொருட்கள் வாங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்; எந்த வார்த்தையும் பரிமாறப்படவில்லை, மௌனப் பார்வைகள் மட்டுமே.

ரெக்டரின் மகள் Camilla அழகான, திணறடிக்கும் ஒரு பெண். மதியம் இரண்டு மணிக்கு என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று இரவு பத்து

மணிக்கு அனுப்பியவள் அவள்தான்; அங்கேதான் புரிந்துகொண்டேன், மேலே இருக்கும் என் சக ஊழியர் என்னைத் தண்டிக்க விரும்பியிருக்கிறார் என்று — ஒரு பெண் ஆயிரம் ஆண்களை வெல்ல முடியும், ஆனால் ஆயிரம் ஆண்களால் ஒரு பெண்ணை வெல்ல முடியாது என்பதை எனக்குப் புரிய வைக்க.

விவரங்களுக்குள் போகாமல், உடனே அவளை ஓர் இத்தாலிய உணவகத்துக்கு இரவு உணவுக்கு அழைத்துச் சென்று, இரண்டு பாட்டில் வெள்ளை ஒயினும் அவளுக்காக மட்டும் 14 லாப்ஸ்டர்களும் ஆர்டர் செய்தேன். பிரேசில் பணியாளர் எனக்குக் கொஞ்சம் bruschetta வேண்டுமா என்று கேட்டார்; ஆனால் களைப்போ, என் துரோகம் செய்யும் காதுகளோ, அந்தச் சொல்லை “bussetta” என்று கேட்க வைத்தன; நான் ஏற்கெனவே களைத்துப்போய், தப்பி ஓடத் தயாராக இருந்தேன்.

அறையிலிருந்த இளைஞர்கள் அனைவரும் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்தவர்களைப் போலச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தனர் — காதல் எப்படி விற்கப்படுகிறது என்பதன் பன்னிரண்டு பக்க Amazon பதிப்பிலேயே அவர்கள் இன்னும் சிக்கியிருந்தனர். அவர்கள் வெடித்துவிடும் அபாயமின்றி நான் எப்படித் தொடர முடியும்?

உரையாடலை முடித்துவிட்டுத் தூங்கச் சென்றேன்.

மறுநாள் காலை, வீடு முழுக்க எல்லோரும் “பிரேசில் bussetta” என்றும் “bussettero” என்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தனர்; கொலம்பிய ஸ்பானிஷில் அதன் பொருள் பேருந்து ஓட்டுநர் — ஆனால் அந்தச் சொல் விளையாட்டு எப்படியும் எல்லோரையும் புன்னகைக்க வைத்தது.

22 நவம்பர் 2025 அன்று புறப்பட்டேன்; நான் போவதைப் பார்த்து எல்லோரும் வருந்தினர் — என்னுடன் என் கட்டிலில் தூங்கிய கரப்பான் பூச்சிகளுக்கும் கூட ஒரு கணம் சோகம் வந்தது; ஏனெனில் ஒருவருடன் மகிழ்ச்சியாக இருந்து அவர் புறப்படும் அந்தக்

கணத்தில்தான், இனி ஒருபோதும் கிடைக்காதது எது என்பதை நீங்கள் புரிந்துகொள்கிறீர்கள்.

Ferdinando